

Деркач О. – студентка

Науковий керівник: д. е. н., проф.
О. Стащук
Волинський національний
університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна

Проблеми здійснення фінансової діяльності суб'єктів господарювання

Економічне, правове та інформаційне середовище функціонування суб'єктів господарювання та зміст їх фінансової діяльності знаходяться під суттєвим впливом становлення і розвитку ринкової інфраструктури в Україні. Сучасні нестабільні умови здійснення підприємницької діяльності, а також кризові явища, спричинені впливом коронавірусної інфекції, вимагають підтримання належного рівня фінансового стану суб'єктів господарювання як запоруки для ефективної реалізації його фінансової діяльності. У цьому контексті виявлення проблем здійснення фінансової роботи на підприємстві набуває особливого значення та актуальності.

Серед вітчизняних та зарубіжних науковців, котрі вивчали проблеми здійснення фінансової діяльності суб'єктів господарювання, були Г. М. Азаренкова, М. М. Бердар, І. В. Жолнер, І. В. Зятовський, В. М. Опарін, І. І. Нескородева, А. М. Поддєрьогін, О. В. Стащук, О. О. Терещенко та ін.

Відомо, основою фінансової системи країни є фінанси суб'єктів господарювання, а їх фінансовий стан визначає можливості сплати податкових платежів до бюджетів. Саме організація фінансової роботи кожного з підприємств має носити сучасний характер та відповідати вимогам ринкової економіки. Успішна організація фінансової роботи на підприємстві передусім залежить від виконання фінансових зобов'язань перед державою та іншими суб'єктами господарювання, раціонального розподілу прибутку та своєчасної мобілізації фінансових ресурсів. З огляду на вище зазначене, основними цілями фінансової діяльності підприємства є: облік фінансових результатів; підвищення рентабельності підприємства; підвищення платоспроможності підприємства; виконання власних зобов'язань; забезпечення господарської та виробничої діяльності; контроль за цільовим використанням коштів підприємства; контроль виробничо-господарської діяльності; організація роботи фінансової служби [1].

Важливість дослідження полягає в тому, що економічні перетворення, які відбуваються у країні, викликають необхідність розвитку підприємництва як основи економічної стабільності та підвищення добробуту громадян, проте існують значні перешкоди соціально-економічного, соціально-політичного та іншого характеру, що супроводжують розвиток форм підприємницької активності, наявність яких засвідчує кризовий стан підприємництва в Україні.

На сьогодні найбільш поширеними проблемами, пов'язаними із організацією фінансової роботи на підприємствах є: загострення конкурентної боротьби в ринковому секторі, зниження темпів приросту обсягів фінансових ресурсів, зменшення рівня доходів і, відповідно, збільшення витрат. Також високий рівень ефективності фінансової діяльності призупиняють недоліки фінансового планування, а саме: непрозорість та нереальні показники фінансових планів; оперативність складання планів; відрив довгострокових планів від короткострокових; неправильна реалізація планових показників [2].

Отже, в сучасних умовах нестабільної політичної ситуації, економічної кризи та падіння платоспроможного попиту населення вітчизняні підприємства потерпають від значних фінансово-економічних проблем. Тому сьогодні дуже важливим для підприємств є раціональне та ефективне ведення фінансової діяльності, що дозволить зберігати ринкові позиції та підтримати стійкий фінансовий стан суб'єкта господарювання.

З метою удосконалення та підвищення ефективності фінансової діяльності суб'єктів господарювання, вважаємо, необхідно застосовувати такі заходи: розробка та реалізація ефектив-

ної фінансової стратегії суб'єкта господарювання; оптимізація адміністративних витрат та мінімізація витрат на виробництво та збут; підвищення ефективності розподілу та використання чистого прибутку; формування збалансованої інвестиційної політики; проведення постійного моніторингу фінансового стану суб'єкта господарювання; застосування сучасних електронних систем безготівкового розрахунку; оптимізація структури капіталу підприємства тощо.

Джерела та література

1. Бедринець М. Д., Довгань Л. П. Фінанси підприємств: навч. посіб. Київ: Центр учб. л-ри, 2018. 292 с.
2. Карпова Т. С., Позднякова О. В. Проблеми та шляхи вдосконалення управління фінансовою діяльністю суб'єктів підприємництва в Україні. *Фінанси, облік, банки*. 2016. № 1 (20). С. 144–152.
3. Фінанси України: навч. посіб./за ред. д-ра екон. наук, проф. М. І. Карліна, канд. екон. наук О. А. Івашко Київ: Вид. дім «Кондор», 2018. С. 167–182.
4. Стащук О. В. Сучасна парадигма фінансової безпеки акціонерних товариств: монографія. Тернопіль: ТНЕУ, 2018. 398 с.

Дика В. – студент

Науковий керівник: к. е. н., доц.
І. Волинець
Волинський національний
університет імені Лесі Українки
м. Луцьк, Україна

Міжнародний досвід забезпечення еколого-економічної безпеки підприємства

Досвід високорозвинених країн світу підтверджує, що забезпечення еколого-економічної безпеки – це гарантія стабільного економічного зростання держави й підвищення добробуту її населення. Саме тому на сучасному етапі розвитку економіки України забезпечення її еколого-економічної безпеки належить до числа найважливіших національних пріоритетів. Зважаючи на актуальність проблеми зміцнення еколого-економічної безпеки промислових підприємств України доцільно проаналізувати досвід провідних країн світу з метою виявлення переваг і недоліків у сфері забезпечення еколого-економічної безпеки задля адаптації та впровадження успішного досвіду в Україні [1].

Історично явище економічної безпеки держави почало розглядатися як об'єкт економічної науки саме в зв'язку з виникнення загроз в сфері реалізації національних економічних інтересів. Дослідженням світового досвіду розв'язання проблем забезпечення економічної безпеки на прикладі розвинутих країн та країн, що розвиваються, займався В. Ю. Єдинак [2], який дійшов до висновку, що у світі склалися чотири різні системи економічної безпеки, а саме:

- 1) американська – орієнтована на поєднання зовнішньої та внутрішньої безпеки, яку використовують за основу більшість демократичних держав;
- 2) японська – орієнтована на внутрішню соціальну безпеку;
- 3) китайська – являє систему безпеки держав, що здійснюють будівництво соціалістичного суспільства;
- 4) системи безпеки, властиві державам, що нещодавно здобули незалежність та здійснюють глибинну переорієнтацію свого розвитку.

Для цих представлених систем спільною характеристикою є нормативно-правова база з регулювання внутрішніх та зовнішньоекономічних операцій, в тому числі стосовно участі іноземного капіталу в національній економіці, а також інституціональне забезпечення захисту національних економічних інтересів в умовах міжнародної інтеграції.